

Тамъ, гдето въ гробове прогнили
лежатъ дѣди и прадѣди,
загубили юнашки сили
въвъ робство, мжки и беди;
тамъ, гдето чухъ езика роденъ,
езикъ свещенъ, любимъ, свободенъ,
и видѣхъ пръвъ пжтъ свѣтлина —
о, тамъ е моята страна!

Георги Караивановъ

Небесни свѣтила

Когато слънцето червено
се скрие задъ гората,
звездитѣ свѣтли, посребрени
затрепватъ въ небесата.

Вечерницата сякашъ води
кервана на звездитѣ.
И месецътъ — око на свода —
огрѣва висинитѣ.

Еднакво мамятъ тѣ очитѣ —
кого, кжде да гледатъ:
въвъ месеца или въ звездитѣ,
разпръснати въ безреда?

На срѣдъ небето Пжтя Млѣченъ
е свѣтлина обвила,
че той на Бога домъ е вѣченъ,
за хората — закрила.
